

Pukovnik ima kome da piše

Vreme, 726, 2. decembar 2004.

Miloš Vasić

Milorad Ulemek latio se u jednom trenutku kompjutera i počeo da sastavlja pisma raznim ljudima. "Vreme" je došlo u posed četiri takva pisma – ili koncepata pisama – namenjenih američkom ambasadoru Vilijemu Montgomeriju, Miroljubu Labusu, Velimiru Iliću i Slobodanu Vuksanoviću. Pažljivo čitanje tih pisama može u velikoj meri da osvetli ličnost Ulemeka Legije, jer – čovek je ono što sam napiše

Prilikom jednog od pretresa porodične kuće Milorada Ulemeka Legije, odmah posle ubistva Zorana Đinđića, organi bezbednosti zaplenili su njegov kućni kompjuter i iz njega kopirali sadržaj. Bilo je tu svačega: od "pisama čitalaca" koje je Legija sam pisao za svoj list "Identitet", pa do ova četiri pisma koja objavljujemo. Zanimljivo je da je do tih pisama prvi nekako došao vašingtonski "Post" i jedno od njih (namenjeno Montgomeriju) delimično citirao u članku objavljenom početkom novembra 2003. U istom članku piše i da je ambasador Montgomeri izjavio za "Post" da "veruje da ovo pismo nikada nije poslano". Moguće je da je takav slučaj i sa tri ostala pisma, upućena Miroljubu Labusu, Velimiru Iliću i Slobodanu Vuksanoviću. Poslana ili ne, ova su pisma veoma zanimljiva, jer govore mnogo više o svom autoru nego o ljudima kojima su pisana.

Što se vremena kada su ova pisma napisana tiče, ono će biti ustanovljeno veštačenjem Legijinog kompjutera na sudu, jer na njima nema datuma. Može se, međutim, doći do nekih zaključaka: pre svega, Legija očigledno piše onim domaćim političarima za koje procenjuje da im je loše krenulo i da su trenutno u sukobu sa tadašnjom vladom DOS-a; u sva četiri pisma on se žali na nezahvalnost i "medijsku kampanju" koja se, kao, vodi protiv njega, Jedinice i uopšte "patriota". To bi pisma okvirno smestilo u period između kraja 2002. i marta 2003. U to vreme, 28. januara 2003, objavljeno

je i Legijino čuveno "Pismo srpskom narodu", prvi objavljeni dokument pisan njegovom rukom i stoga važan kao etalon za poređenje. Jezik, gramatika i stil slažu se; slažu se i "idejne poruke", to jest ono što je autor pokušavao da iskaže. Jasno je da je ista ruka pisala sva ta pisma i da ju je vodio isti um.

Po prirodi stvari, pismo Vilijemu Montgomeriju bavi se drugačijom tematikom od ostala tri, pa ćemo se njime baviti posebno.

U pismima pisanim za Labusa, Ilića i Vuksanovića javljaju se isti ili slični stavovi i tvrdnje. Oni se svode na tri zajednička imenitelja:

A. Ideali 5. oktobra izdani su zbog ličnih interesa, što Legiju, onoliko zaslužnog za "dostojanstveni" prevrat, mnogo vređa;

B. Srbija se rasprodaje "stranim kapitalistima" tako što "tenderi prodaju sve ono od čega smo do sada živeli"; poljoprivreda je upropašćena, sve je otišlo u tandariju i u tom pravcu;

C. Legija to sve ne govori zbog sebe, nego zbog brige za narod, mada u svakom od pisama ima lamentiranja nad sopstvenom "sudbinom koja je trasirana odavno i o njenim putevima odlučujem sam, ma koliko se drugi lažnim optužbama trudili da je uprljaju i usmere po svojim željama i megalomanskim interesima", dok se on, pak, trudi da doprinese "mudrom, racionalnom i pre svega iskrenom prosvetljenju moga naroda".

Opšta Legijina lekcija iz ekonomske politike jasna je: Srbija i hoće i mora u Evropu, ali ne ovako, na kolenima, nudeći i ono što se od nje ne traži. Po Legijinom mišljenju Srbija je u poziciji mnogo boljoj nego što se to čini trenutnoj vladi, ali je izdajnici rasprodaju za džabe, jer su "kao političari, ekonomiste, bez svog nacionalnog bića koje su izgleda davno prodali u belom svetu". "Sada mu uzimaju dušu – tom istom narodu... Ako je srpski narod od postojanja do danas bio sinonim za progres, nacionalni ponos i humanizam, danas ga proizvode u taoca i jataka, onih, koje hoće da istrgnu iz njega i pošalju u Hag. Ne znaju kako će to da urade, ali hoće... Umesto da su na vreme to rešili sa istim onima sa kojima hoćemo i bez kojih ne možemo."

Tu smo došli na ključnu reč: "Hag". Tu kobnu reč, sa pratećom argumentacijom ("reparacije" itd.), Legija plasira u pismima Vuksanoviću i Iliću, ali ne i Labusu i Montgomeriju; zna čovek ko je na šta osetljiv i gde vidi svoju političku šansu... Veliki "narodni prosvetitelj" Ulemek srdačno,

štaviše ljigavo-puzeći, preporučuje svoju "malenkost" onima za koje procenjuje da bi mu mogli biti politička zaštita od sve duže senke akcije Svedok. Vidi čovek da mu polako doakavaju i da se sve to neće dobro svršiti, pak valja tražiti saveznike. Labusu laska kao neshvaćenom ekonomisti; Velji Iliću kao, eto, bivšem "saborcu" od 5. oktobra i nepravedno potisnutom "nacionalno svesnom" političaru koji razume "srpske domaćine"; Vuksanoviću nabacuje da su, eto, njih dvojica gubitnici u politici, a sve sa svoje pravednosti. Taktika je jasna: neprijatelj mog neprijatelja možda je i moj prijatelj; ništa ne boli probati...

Pre nego što pređemo na pismo ambasadoru SAD, da se malo podsetimo: 2001. godine pojavila se ideja da se usluge Jedinice za specijalne operacije ponude Ujedinjenim nacijama za njihovu operaciju u Avganistanu, dakle u borbi protiv međunarodnog terorizma. SAD su ponudu dočekale blagonaklono i već je bilo govora o misiji, o periodu prilagođavanja i homologizacije sa ostatkom međunarodnih snaga u Kuvajtu, kada je neko šapnuo Jedinici da je sve to podvala i da će ih sve iz Kuvajta odmah poslati vezane u Hag. JSO je odbio ideju i stvar je propala.

Pismo ambasadoru SAD Vilijemu Montgomeriju predstavlja remek-delo i vrhunac Ulemekovog stila, jezika i poruke ("šta je pisac hteo da kaže?"). Iako u prvoj rečenici "ni sam ne zna koja je prava svrha ovog obraćanja, ali oseća da je ono istovremeno i važno i potrebno", Legija odmah prelazi na stvar: on nudi Jedinicu za specijalne operacije Amerikancima takvu kakva je, u zatečenom stanju (*as found*, što kažu u kupoprodajnim ugovorima), ključ u ruke; to garantuje svojim statusom "dugogodišnjeg komandanta (ali i mnogo više od toga)... ja sam i dalje nesumnjivi deo sveukupne priče o JSO-u", je li, a sve radi borbe protiv međunarodnog terorizma za koji su oni, kao što nam je poznato, "doktori". Lepo. I tako se Legija, "penzioner" u tom trenutku, sa sve Jedinicom koja se podrazumeva, preporučuje srdačno i s punim uvažavanjem tim istim belosvetskim kapitalistima koji nam krv sisaju i koji su nas onomad izbombardovali onako dušmanski, da se zajedno bore protiv terorizma.

Pa kaže, posle odgovarajuće kuknjave na klevete i laži i medijske kampanje protiv njih: "Mi smo, svi od reda, spremni na razne oblike saradnje. Ne samo po aktuelnom pitanju terorizma, već i u borbi protiv drugih vrsta organizovanog kriminala." A koje su to vrste?

"Posebno kad je reč o narkoticima, ucenama, otmicama, atentatima, ubistvima i sličnim, baš onim najtežim krivičnim delima."

Šta smo, dakle, imali? Narkotike. Ucene. Otmice. Atentate. Ubistva. I ostalo.

O, Legijina proročka dušo!

Ko zna da krade, zna i da se čuva, kažu razni narodi. Lepo je čovek ponudio svoje usluge na veoma precizno navedene teme najvećoj svetskoj sili. Ako on i JSO nešto o nečemu znaju – to su svakako narkotici, ucene, otmice, atentati, ubistva i ostalo (videti optužnice Specijalnog tužilaštva). Kakva šteta što "pukovnik" u svom pismu ambasadoru nije izneo konkretne uzorke rada JSO-a: Ibarsku magistralu, Frušku goru, Gepratovu, Dućin "put od belog praha", Babovića, Miškovića i ostalo. Ovako, do tendera za takve usluge nije ni došlo.

Pismo Velimiru Iliću, predsedniku Nove Srbije

Poštovani gospodine Iliću,

Kao izistinskom predstavniku naroda ove zemlje, na čijem ste talasu volje i neiscrpne energije i izveli demokratske promene u čemu je bio i moj skromni mali udeo – obraćam Vam se, jer, kako vreme neumitno teče, imam utisak da smo svi mi na neki način izigrani i prevareni. Odnosno izigran je i obmanut narod koji je sa toliko volje i rešenosti krenuo u demokratiju i bolji život a dobijao je samo nove probleme, patnje i dalje siromašenje koje ga je dovelo na ivicu opstanka. Nacionalno pitanje je do te mere ogoljeno da nije daleko dan kada ćemo se potpuno utopiti u sveopšte balkansko sivilo iz koga nam dugo neće biti povratka.

Zar je moguće, da su svi oni kojima je izistinski stalo do ove zemlje i naroda u njoj, koji su i svoje živote stavljali na panj za prave promene u njoj – sada ostaju na marginama političkih i ekonomskih zbivanja, pasivni posmatrači svega onoga što nam se danas dešava. Vi ste gospodine Veljo, bili ona odlučujuća prevaga u sveopštem narodnom buntu i odlučnosti da krene u bolji život rešena da ako treba za to i položi živote. Moj skromni doprinos je bio u tome, da pomognem da se demokratske promene izvedu na miran i dostojanstven način. I uspeali smo u tome. Ali, umesto onoga što smo svi mi priželjkivali i nadali se, dobili smo neku novu tmurnu sliku Srbije u kojoj i šaćica vlastodržaca drži kao taoce ceo narod. Izmišljaju razno-razne razloge takvog stanja sa unapred pripremljenim objašnjenjima zašto je tako. Niko više ne veruje u taj put ovoga naroda u svet, jer je prošlo podosta vremena a

od svega samo gledamo besomučnu rasprodaju naše privrede i svih drugih institucija za šačicu dolara. Šta će biti posle? Kako će naša deca živeti, ako nam tenderi prodaju sve ono što imamo i od čega je ovaj narod decenijama živeo? Kakva li će to biti zemlja bez svoje sopstvene industrije, lake privrede, prehrane, kad bude ostavljena na milost i nemilost inostranim privatnicima: pa postaćemo evropska baza jeftine radne snage, politički potpuno inferiorna bez nacionalne svesti i postojanja makar elementarnog ljudskog ponosa.

To nam, gospodine Veljo, niko nije dao za pravo niti nam je iko ostavio takav amanet. Pitaće nas buduće generacije zašto smo oskrnavili svetlu srpsku tradiciju, istoriju i još svetlije grobove naših predaka koji su znali na koji način da sačuvaju svoju otadžbinu.

Pojedinci iz sadašnje vlasti imaju sasvim jasan cilj: da sve stave pod svoju totalnu kontrolu. Počev od policije, sudstva, finansija pa do vojske, koja je do sada ostala jedina brana tim megalomansko-podaničkim aspiracijama.

Nadam se da je svima jasno da ova zemlja, ovaj narod mora u svet, mora u moderne svetsko-ekonomske tokove. I svi to hoće. Ali, na koji način i po koju cenu? Da li smo i do sada preskupo platili taj put, da nam se zbog toga svi smeju i prave šale na račun srpske snishodljivosti i podaništva u meri u kojoj to niko od njih nije ni tražio.

Zar posle svega, da nam lekciju iz patriotizma drže Hrvati i pred celim svetom pokazuju kako se pred najezdom moćnika brane svoji sugrađani, državljani? Niko nije nikada imao dovoljno hrabrosti i autoriteta da jasno i glasno svom narodu kaže kolika je cena našeg puta u bolji život. Da je tako učinjeno svi bi to morali da razumeju i shvate. Ovako, narod je pretvoren u taoce pogrešne politike i masovne jatake povređenih sujeta, inata pomešanog sa vaskrslim srpskim dostojanstvom. Umesto da se time bave, oni fabrikuju laži i proizvode medijske afere u kojima klevetaju svakoga ko im se na putu nađe. I Vi ste to dobro osetili i na svojim leđima prateći povremena svesno lansirana medijska prozivanja.

Nad našom zemljom se odavno nadvio crni oblak koji nosi nove nevolje za naš narod. Međunarodna zajednica instrumentalizujući Hag polagano priprema ovu zemlju za vekovna plaćanja ratnih reparacija našoj dojučerašnjoj braći. I to je deo plana po kome ova zemlja nikada više neće biti slobodarska, nezavisna bar u onoj meri koliko to danas već imaju naše komšije. Zbog toga, i na Vama je istorijska uloga da još jednom učinite pravu stvar za ovaj narod i sve nas. Ali, ovoga puta sa pravim ljudima sa

onima koji će zadovoljiti makar minimum narodnih interesa, bez bajkovitih priča o svetloj budućnosti i nečega što nas izgleda očekuje onda kad nas u pravom smislu reči neće više ni biti. Ja sam spreman da pomognem, koliko je u mojoj moći, da ova zemlja konačno, na miran, stvarni demokratski način dobije ono što stvarno i zaslužuje: vlast koja neće voditi računa o sebi i interesima svojih pojedinaca, već o svima nama, o našem ekonomskom opstanku i bar minimumu nacionalnog dostojanstva i poštovanja naše svetle istorije. U suprotnom, postaćemo deo jednog sveopšteg svetskog sivila, robovi novog svetskog poretka, ne zbog toga što je neko moćan to stvarno hteo spolja – nego što nismo imali vlast dostojnu jednog zdravog i poštenog srpskog seljaka.

Ovo nije nikakva jadikovka nekoga ko se brine za svoju sudbinu pa je želi na ovaj način da spašava. Naprotiv, ja svoju sudbinu dobro poznajem i mnogo se brinem za nju. Ona me vodi putevima koji su odavno zacrtani, ma koliko se neki danas trudili da je ukaljaju i bace u blato sve ono što sam do sada najčasnije moguće radio za sve nas. Brine me jedino sudbina svoga naroda, jer sam i ja deo njega. Brine me sudbina i moje porodice, moje dece koja treba da rastu u jednoj ako ne bogatoj onda bar dostojanstvenoj i ponositoj zemlji.

Verujem da u ovoj zemlji još uvek ima dovoljno pameti i snage uma koja može vratiti stari sjaj onima kojima to i po kosmičkoj pravdi zaista i pripada.

S poštovanjem,

Pismo Slobodanu Vuksanoviću, predsedniku Narodne demokratske stranke

Poštovani gospodine Vuksanoviću,

Moram da priznam da je jedan od razloga mogeg obraćanja Vama leži u činjenici što, kako vreme prolazi, sve više uviđam da ima mnogo dodirnih tačaka u našim sudbinama. Naravno, posmatrano sa distance zanimanja kojima smo se bavili, Vi kao političar, a ja kao vojnik, bar do nedavno. Bar do vremena od kada su me medijski proizveli u sve drugo samo ne ono što stvarno jesam. Ali, izgleda da je to sada moderno, da se sve baci u blato i da se ne biraju načini da se do cilja dođe, pa trebalo pregaziti i one koji to baš ničim nisu zaslužili.

Koliko je meni poznato i Vi ste doživeli u politici sličnu sudbinu i to od istih ljudi, od onih sa kojima ste zajedno barabar delili skoro najduži deo dosadašnjeg života, da bi Vas potom pokušali da bace u zapećak svih političkih zbivanja i minimiziraju u svakom pogledu. Srećom i zahvaljujući iskrenim kvalitetima koje posedujete – opstali ste i postali jedna nova prava moderna politička snaga u ovoj zemlji. Ona vrsta političara za koje iskreno verujem da u sebi nose dovoljnu meru nacionalnog ponosa i ličnog dostojanstva dostojnu poštovanja i moguće iskrene saradnje. U nastojanju da ipak ovoj zemlji bar pokušate da pružite ono što joj zaista pripada i dolikuje, ako zatreba, daću i svoj skroman doprinos. Odnosno, kao što sam to činio i prvi put, spreman sam i sada da doprinesem mudrom, racionalnom i pre svega iskrenom prosvetljenju moga i Vašega naroda.

Nikako ovo ne treba shvatiti kao ličnu brigu za svoju sudbinu. Ona je trasirana odavno i o njenim putevima odlučujem sam, ma koliko se drugi lažnim optužbama trudili da je uprljaju i usmere po svojim željama i megalomanskim interesima. Nego je ovo moja iskrena briga za sudbinu svoga naroda, svoje zemlje i države, jer u njoj rastu i moja deca, u njoj živi i radi moja brojna porodica. Ja želim da delim sudbinu svoga naroda, koju su danas neki ljudi doveli na samu ivicu ponora, gazeći i elementarne norme onoga što se zove minimum nacionalnog dostojanstva i ljudskog ponosa uopšte. Ubedeniji sam nego ikada ranije, da samo neke nove, sveže neiskompromitovane političke snage mogu ovu zemlju povesti putem razvoja i odvesti u svet koji će nas posmatrati kao partnere a ne kao poslušnike i podanike koje može svako svakoga dana ucenjivati i nacionalno ponižavati.

Za ne tako dugo vreme, svi mi smo uvideli koliko politika može biti najispraznija fraza, koliko javno izgovorene reči mogu biti podmukle i spremne da se odreknu svih i svačega zarad šake ličnih interesa. Da li su neki trebali zaista da osvoje vlast da bi narod uvideo pravu njihovu prirodu, kao političara, ekonomiste, bez svog nacionalnog bića koje su izgleda odavno prodali u belom svetu. Izigravaju narodnu volju, poslednje atome snage onih koji su ih svojim telima i hrabrim srcem doneli na vlast. Ali, ne na vlast koja će postati njen grobar, nego fundament za njegovo vaskresenje. Uništeni materijalno, moralno, sada mu uzimaju dušu – tom istom narodu. Nameću mu tuđa kao svoja rešenja, belosvetske interese predstavljaju kao svoje. Ako je srpski narod od postojanja do danas bio sinonim za progres, nacionalni ponos i humanizam, danas ga proizvode u taoca i jataka, onih, koje hoće da istrgnu iz njega i pošalju u Hag. Ne znaju kako će to da urade, ali hoće. Ne znaju sa kime će to da urade, ali znaju da moraju. Umesto da su

na vreme to rešili sa istim onima sa kojima hoćemo i bez kojih ne možemo. Ovako, povlače za rep srpski prkos i inat ne shvatajući da su u svemu tome gubitnici i oni sami. Svet ih je već tako i shvatio, i naš narod takođe. Samo još oni žive u iluzijama sopstvenih laži kojima se svakodnevno hrane.

Infuzija su im rasprodaje i raspravljanje svega i svačega. Počev od industrije, preko poljoprivrede do onih najvitalnijih institucija sistema: policije, sudstva. Na redu je i vojska, kako bi se zatvorio krug samovlašća i beskrajne iluzije poput cara Trojana. Zato je možda i najvažniji ispit pred Vama, verujem, predstavnikom novog, stvarnog reformskog političkog talasa, da ovoj zemlji donese bolje dane i vedro sutra.

Racionalnom, mudrom i pre svega, ostvarivom politikom bez iluzija, ličnih aspiracija i beskrajne i neostvarive pragmatičnosti kao stila života. Znam da je taj put težak i dugačak, ali smatram da će Vam u tome pomoći i svi oni kojima je iskreno stalo do ove zemlje i ovoga naroda. Siguran sam da takve zdrave političke odnose hoće i traže i oni spolja, bez kojih nikada ni ova zemlja neće biti ono što hoće a što stvarno i treba da bude.

Sudbina svih nas je u vašim rukama i zato je vaša odgovornost utoliko veća. Budite iskreni političari i lideri iz naroda a ne u ime naroda. Pozivanje na narod samo da bi glasali nikome više nije dovoljno, niti je to narodu više potrebno. Neka narod bude mera i vašeg života, ponašanja i delovanja. Znanje i pamet nikada Vam nisu nedostajali, a oni su jedini atributi neke nove – prave Srbije.

S poštovanjem,